

Guddommeligt forsvar

Divine defense

Christian Science Journal, Årgang 127, nummer 5

Diane Marrapodi

Dér stod det sort på hvidt – på side 66 i *Videnskab og Helse*, ”Prøvelser er beviser på Guds omsorg.” Mange, såvel nye som garvede, Kristen Videnskabs studerende, og jeg med, har spekuleret over dette udsagn. Nogle spørgsmål, det kunne give anledning til er:

- Sender Gud, som er Kærlighed, det onde for at friste mig, eller fastsætte mit værd?
- Er det meningen, at jeg skal udholde en eller anden elendighed så godt jeg kan – eller endog ved hjælp af Guds nåde – fordi Han bruger prøvelsen som opdragelsesmiddel?
- Hvis Gud er min himmelske Fader, og Hans ”rene blik afskyr ondt” (Hab. 1:13), skaber Han så det onde, kender Han det og benytter Han det for at udfordre mig, eller måske for at give mig ”bevis” for Sin omsorg?

Mange teologier svarer ’ja’ til alle de ovenstående spørgsmål og lærer, at vort formål og mål er at udholde lidelse af en eller anden mystisk grund. Mary Baker Eddy gjorde instinktivt modstand mod denne doktrin. Hendes opdagelse af de guddommelige love for helbredelse, gjorde hende i stand til at modbevise begrebet om en guddom, der er både god og ond – en Gud, som kan finde på at sende os ’prøvelser’.

For flere årtier siden funderede jeg for hundredeogsyvogtyvende gang over denne ene korte sætning. Jeg følte behov for at udfordre dette punkt hvor man tilsyneladende ikke kunne komme videre: at guddommelig Kærlighed kunne sende en prøvelse eller ”lidelse, der sætter styrke, tålmodighed eller tro på prøve”, som en ordbog definerer ordet ’prøvelse’. Skulle jeg af guddommelig lov udsættes for hvad *Rodale’s Synonym Finder* kalder ”frygteligt smertefulde oplevelser, ...besvær, ...uheld, ...katastrofe”?

Jeg begyndte at indse, at det, det gælder om med hensyn til forståelsen af dette udsagn i *Videnskab og Helse*, til syvende og sidst hviler på en højere definition af ordet *prøvelse* (eng.: trial). Jeg vidste, at der ikke findes mysterier eller modsigelser i *Videnskab og Helse*, og at det er meningen, at hvert udsagn skal forstås og bevises. I stedet for at være en bremse blev sætningen et springbræt til større klarhed.

En morgen faldt ’tiøren’. Mens jeg skiftede kanal på fjernsynet, hørte jeg en advokat besvare et spørgsmål fra en interviewer. Selvom jeg ikke havde hørt interviewerens spørgsmål, kunne jeg virkelig godt lide advokatens svar. Han sagde, ”De ved godt, hvad en prøvelse/rettergang (eng.: trial) er, ikke? Den består af fremlæggelse af bevismateriale.” Whau! Denne forklaring fangede min opmærksomhed, og jeg fordybede mig i en udvidet læsning af den omhandlede passage fra *Videnskab og Helse*: ”Prøvelser lærer de dødelige ikke at støtte sig til en materiel stav – en brudt rørkæp, som river sår i hjertet. Vi tænker ikke nok på dette i glædens og medgangens solskin...Prøvelser er beviser på Guds omsorg...Ethvert videre erfaringstrin udfolder nye synsvidder af guddommelig godhed og kærlighed” (s.66).

For andre artikler oversat til dansk, gå til <http://www.spirituality.com/kristenvidenskabsherold>

Jeg indså straks, hvor det var gået galt i kampen med dette afsnit. Jeg havde ikke givet plads for en højere betydning af ordet *prøvelse* (*trial*). Det forekommer mig at første gang ordet *prøvelse* nævnes henviser det til oplevelser, som er karakteriseret ved lidelse, besvær og elendighed. Men anden gang Mary Baker Eddy nævner ordet, er det tænkeligt, at hun opfordrer os til at bruge en højere betydning. *Fremlægelse af bevismateriale! Guddommeligt bevismateriale*. Forsvaret for det, som er åndeligt virkeligt, begynder med at anerkender vores identitet som Guds skabning, skabt i Hans billede og lighed (se 1. Mosebog 1:26, 27). At være skabt i guddommelig Kærligheds billede og lighed betyder, at vi er *uadskillelige* fra vores fuldkomne kilde – at vi til stadighed eksisterer lige i bevispunktet for Guds allestedsnærvær. Det eneste bevismateriale, vi nogensinde skal acceptere, er det, som stemmer overens med det Guddommelige. Alt andet er en urigtig fremstilling af Sandheden og kan forkastes som en falsk forklaring – præcist som en løgn vil blive det i retten.

Som det bliver forklaret flere steder i *Videnskab og Helse* er det en stor hjælp at gribe en hvilken som helst vanskelighed an, ligesom vi ville argumentere for en sag i retten. Forsvaradvokaten godtager én side af sagen og argumenterer vedblivende for denne side. Han eller hun forelægger argumenterne så overbevisende som muligt. Ligesom forsvarsadvokaten i en retsag argumenterer Kristen Videnskabsmænd ligeledes for én side af sagen – og kun den ene. Ved at forlade sig på den guddommelige Sandhed om væren, bliver enhver materiel spekulering til intet - uden stemme, uden fortaler, og uden et offer.

Denne åndeligt udtrykkelig definition af *prøvelse/rettergang* medvirkede til at helbrede et langvarigt menneskeligt forhold, der længe havde gjort livet svært for mig – et forhold mærket af udpræget disharmoni i mere end 25 år. Det var en sand 'prøvelse' for mig, så vel som for venner og familie, der oplevede det tæt på. Når jeg bad guddommeligt Sind om ledelse og endda bekræftelse på at jeg kunne afbryde forholdet, fik jeg aldrig det "ja", som jeg forventede.

Faktisk var der et spørgsmål, der blev ved med at dukke op: *Hvis du er villig til at kalde dette forhold uheldeligt, så du kan give op og stikke af, hvad bli'r så det næste, som du vil kalde uheldeligt og stikke af fra?*

Tro mig, indskydelsen til at stikke af var meget fristende og da den var baseret på god gammeldags menneskelig argumentation, også ganske forståelig. Men jeg vidste, at jeg bad for alvor, og at denne bøn ville blive "stillet og besvaret", som de tit siger i retten.

Det stod klart for mig, at det ikke var et spørgsmål om et godt menneske mod et dårligt menneske, men snarere den falske antagelse, at disharmoni i dette eller ethvert andet forhold er uundgåelig. Jeg vidste, at karakteriseringen af denne udfordring som en *prøvelse* – som en ulykke – måtte ophøjes til guddommelig bevisførelse.

Kampen ophørte og vidneførelsen begyndte. Jeg var ikke længere fokuseret på, at 'rette op på en andens forhold'. I stedet blev jeg vidne til det, som Gud kommunikerede til hver os, hvert øjeblik. Jeg spurgte mig selv: *"Hvad ved og gør Gud lige nu? Hvad bliver jeg bedt om at tro? Tror jeg det? Hvorfor eller hvorfor ikke?"* Disse spørgsmål var tiltagende, og jeg var ikke bange for at høre, hvad Gud fortalte mig. Det ledte mig bort fra en egenrådig holdning – en strategi – til et mere inspireret syn på Gud og menneske. Hvad der herefter skete kan jeg kun beskrive, som når nogen tænder for en kontakt – så pludseligt var det.

Uoverensstemmelsen med dette individ holdt ganske enkelt op. Kærligheds ånd, tillid og samarbejde blev genoprettet og fortsætter den dag i dag med at karakterisere vort forhold.

Den højere betydning af "prøvelse" indebærer ikke en kamp eller nødvendigheden af at lide. Hvis lidelse er en del af vores oplevelse, er dette et temlig klart tegn på, at vi må revurdere vores definition af ordet *prøvelse*. Udholdenhed betyder ikke at opgive selv vore højst skattede tanker til fordel for en tættere forbindelse i tanken med Gud, det gode. Det betyder vedholdende at fremlægge bevismidlerne – fra den side af sagen, der argumentere ud fra det standpunkt, at vores himmelske Fader-Moder, Gud er vores eneste kilde. Når vi gør krav på Guds identitet som selve vores væren, er vi i den perfekte stilling til at protestere imod den menneskelige kendelse "skyldig" – om det så drejer sig om en fysisk sygdom, et kivagtigt forhold, eller en hvilken som helst anden fejlagtig antagelse. Vi er frie til at sole os i vor Gud-givne status som Guds barn, der oplever det konstante bevis for Hans omsorg.

Det er vores guddommelige dag, vores sejrige dag i retten.

Diane Marrapodi er Kristen Videnskabs praktiserende og lærer og bor i Forest Hill, Maryland, USA.